

I. Wiadomości wstępne i liternictwo

1: Podstawowe wiadomości z zakresu rysunku zawodowego

Rysunek obok mowy i pisma, jest jedną z najważniejszych form porozumiewania się ludzi między sobą. Ma on tę przewagę nad pismem, że może być rozumiany przez ludzi różnych narodowości, mimo nieznamości obcych języków. Aby był zrozumiały dla wszystkich, musi być podporządkowany pewnym prawidłom, przepisom, które określają sposoby przedstawiania przedmiotów na rysunkach. Sposoby te we wszystkich krajach są jednakowe lub bardzo zbliżone, toteż rysunek jest stosowany przy wszelkiej produkcji, a m.in. również w przemyśle odzieżowym. Umożliwia wymianę osiągnięć w zakresie krawiectwa i mody odzieżowej między krajami, a w obrębie jednego kraju ułatwia porozumiewanie się między projektodawcami i wykonawcami odzieży. Zasady, według których należy wykonywać rysunki techniczne w Polsce, określa Polski Komitet Normalizacji, Miar i Jakości, wydając Polskie Normy (PN), m.in. dotyczące odzieżownictwa. Ponadto są opracowywane Normy Branżowe (BN) uzupełniające Polskie Normy. Wszystkie nowo ustanowione normy PN i BN są ogłaszane w Dzienniku Normalizacji, Miar i Jakości, a wszystkie zmiany do PN i BN są drukowane w Biuletynie Polskiego Komitetu Normalizacji, Miar i Jakości.

W zakładach przemysłu odzieżowego mają zastosowanie różne rodzaje rysunku: żurnalowy, modelowy, konstrukcyjny, techniczny, instruktażowy.

Artyści plastycy, którzy projektują wzory ubiorów, swoje wyobrażenia o modelach utrwalają w formie rysunku żurnalowego. Rysunek projektu jest podstawą do zmodelowania i uszycia pierwowzoru odzieży, przy czym wykonuje się rysunki konstrukcyjne tego modelu, służące do wykonania szablonów. Na rysunek projektu zostają naniesione wszystkie zmiany, jakie nastąpiły podczas szycia wzoru i powstaje rysunek modelowy wyrobu. Służy on, powielony w ko-